

PAYER IMRE

Így vagyok úgy

Nem ismerem fel.
 A rám meredő tekintetben.
 A hívás álságában.
 Csak amikor beszélni kezdek,
 érzem a hideg nyomást.
 Hallgassak, záródjak,
 Zátonyosódjak.
 A féllhang és alig érintés közegében
 a mondott jeltelen. Nem történik, meghal.
 A tekintet beszél,
 nem a néma szavak.
 A hozzájuk fűződő viszony mond.
 Nézd! Fönt egy vércse röpte vészjósóló.
 Az ég ugyanaz, a sugárzás más.
 De szeretnék iniciálé lenni!
 Rajzolt alak, aki betű.
 Biztonságos négyszögében.
 Közben, mint régi ember,
 érezni arcomon a szellőt.
 Látni a telt lombok ringását,
 Így vagyok úgy.
 Vagy!
 Lehetne, mint gyerekkoromban a
 diktatúrapopott tábla előtt állva,
 letörölni a vesztes krétajeleket, amíg
 rám nem mered az üres deszkasík.
 Majd felrobbantani a földet. Egész az éjgig.

A törzs alattomossága

Pirosdad mámor.
 Izmomban, halántékomban.
 Majd a kék végtelen
 beavató sugárzása
 a fejtetőm felett.
 Történetem képe:
 gyökér és lomb. Törzs nincs.
 Pedig a törzs alattomossága dönt.
 Ezt nem ismertem fel.
 Gőgből vagy ügyetlenségből. Egyre megy.